

Sinnbeck: Den økonomiske politik, som den høje regering jo må have hovedansvaret for, har ført til et såkaldt udgiftsstop. Det går som bekendt ud over såvel boligbyggeri som erhvervsbyggeri, det går ud over bygning af nye vigtige veje, det rammer anlæggelser og udvidelser af havne, ikke mindst fiskerihavne, og det giver selvsagt hele vort erhvervsliv ganske alvorlige problemer at slås med. På denne baggrund er det for mig at se naturligt at vente, at den høje regering lægger afgørende vægt på, at det bliver de rigtige opgaver, som løses inden for den beskdedne økonomiske ramme, man nu engang har fastsat.

Naturligvis er det folketetinget og folketingets finansudvalg, som har bevillingsmyndigheden, men udgiftsstoppet betyder selvsagt, at en lang række hver for sig vigtige opgaver stoppes allerede i ministerierne, idet den enkelte fagminister på forhånd må afslå at bringe betydningsfulde og vigtige opgaver videre til løsning. Det er også sket i det konkrete tilfælde, jeg nævner i mit spørgsmål. Repræsentanter for Bønnerup fiskerihavn på Djursland har af den højtærede trafikminister fået afslag på en henvendelse om statsmidler på i alt 350.000 kr. til en livsvigtig udvidelse af denne havn. På den økonomiske baggrund må dette afslag for så vidt siges ikke at være uforståeligt; men det betyder dog, at en fiskerihavn i udvikling nu stagnerer, det betyder, at man på den pågældende egn må vente svigtende erhvervsmuligheder, og det betyder formentlig befolkningstilbagegang.

Alt dette skulle ikke bebrejdes den høje regering, såfremt man kunne se en linje i dens tilslutning til eller afslag på de forskellige opgaver, det drejer sig om, såfremt man havde en klar fornemmelse af, at regeringen og det svage flertal, der står bag den, nummerede opgaverne efter deres vigtighed, bragte livsvigtige opgaver frem til løsning og udsatte løsningen af mindre vigtige opgaver til bedre tider. Men det må for mig at se virke som en direkte udfordring til befolkningen, at man ofrer betydelige midler på en opgave som en musikradio, medens man giver afslag på afslag, når det drejer sig om vigtige erhvervsopgaver. Man kan naturligvis diskutere betydningen af denne popradio — det er jo en smagssag, om, man kan lide at høre skuespillerinden Grethe

Thordal tude sig igennem en sang, som omhandler forlovelsen i kongehuset — men jeg mener ikke, der kan være to meninger om, at erhvervsopgaver som udbygningen af vore fiskerihavne — og her trænger ikke alene Bønnerup sig på — må gå forud for popradio og lignende.

På denne baggrund er det, jeg anmoder den højtærede finansminister, i hvis hånd den økonomiske politik tråde samles, om en mere principielt udtalelse: kan man i fremtiden forvente, at vigtige erhvervsopgaver får første prioritet, når den økonomiske politik skal tilrettelægges?

Finansministeren (Poul Hansen): Så vidt jeg kunne opfatte det ærede medlems bemærkninger, spurgte han mig nu om noget ganske andet, end han har spurgt om i sit skriftlige spørgsmål. Jeg vil i hvert fald indtil videre holde mig til det skriftligt formulerede spørgsmål og forsøge at besvare det.

Man må først sige, at det er en lidt ejendommeligt sammenstilling, det ærede medlem har foretaget i dette spørgsmål, og det kunne jo nok give anledning til en kommentar. Jeg skal imidlertid modstå fristelsen hertil og gøre nogle bemærkninger om de to nævnte ting hver for sig.

Radioens udgifter, herunder forrentning og afskrivning af anlægsudgifter, afholdes jo af de særlige licensindtægter, og selv om radioens udgifter i de senere år har været stærkt stigende, har der stadig været dækning for udgifterne, idet indtægterne som bekendt også er vokset betydeligt. Hvis det ærede medlem ved sit spørgsmål ønsker at fremhæve — og sådan forstod jeg det ærede medlem — at der ikke inden for radioen er udvist samme tilbageholdenhed, som vi af økonomiske grunde har været enige om at udvise på andre felter, kunne vi måske blive enige om ved passende lejlighed at tage dette problem op til nærmere overvejelse. Jeg vil i hvert fald for mit eget vedkommende finde, at det vil være rimeligt, at de løbende, almindelige sparebestræbelser også kommer til udtryk inden for radioen. Hvordan dette i praksis kan gennemføres, kan vi diskutere, men med den selvstændige stilling, radioen har og utvivlsomt bør have, vil det måske være den bedst